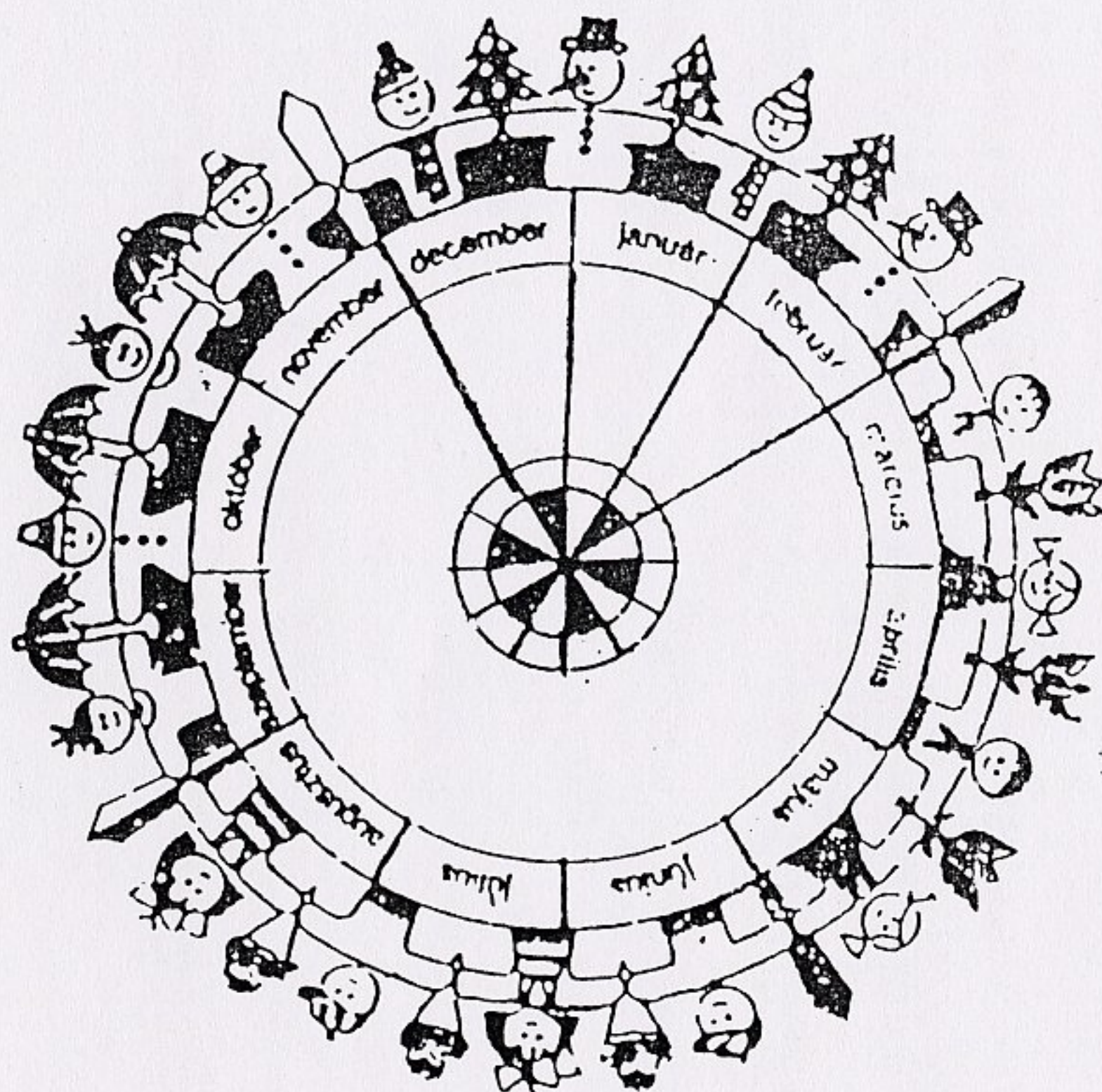

TARKAFORGÓ 18.

ZALAEGERSZEG
1997.

TARKAFORGÓ

Pályázatok

Szerkesztette:

Oláh Rozália

Kiadja:

a Deák Ferenc Megyei Könyvtár
Zalaegerszeg, 1997.

Felelős kiadó: Kiss Gábor

Készült:

a Deák Ferenc Megyei Könyvtár sokszorosító üzemében
150 példányban

Tartalom

<i>Bevezető</i>	5
 <i>„...jól csak a szívével lát az ember...”</i>	
Testvéri szeretet – Zimonyi Nóra	7
A testvéri... – Botyánszki Tamás	8
„Jól csak a szívével lát az ember...” – Osvald Barbara	9
 <i>„Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.”</i>	
A kis herceg emléke – Horváth Diána	13
A barátság ereje – Domján László	14
„Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan...” – Bajnóczy Zoltán	16
A tűlevelekből tüskék lesznek – Molnár Anna	17
„Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan” – Jász Veronika	18
A furcsa barát – Simon Maja	20
Barátság – Dobribán Kinga	21
 <i>„Saját manccsal írtam”</i>	
A cicám, Molly – Császár Renáta	23
Nem felejttem el, hogy nagyon szeretnek – Simon Maja	24
„Saját manccsal írtam” – Varga Ibolya	26
Bújócska – Horváth Zoltán	28
Saját manccsal írtam – Domján László	28

Bevezető

A Deák Ferenc Megyei Könyvtár az elmúlt három évben is meghirdette irodalmi pályázatait felső tagozatos zalaegerszegi és Zalaegerszeg városkörnyéki gyerekeknek. Célunk e pályázatokkal a tehetséggondozás, a jövő „íróinak” felfedezése. Bízunk abban, hogy az „ifjúkori zsenyéktől” valamelyikük eljuthat a művészi szintre is. Ezért a pályázatok ünnepélyes eredményhirdetésekor minden alkalommal egy írói-költői példát mutattunk meg a gyerekeknek: az író-olvasó találkozók keretében a pályamunkát beküldőknek alkalmuk volt személyesen is megismerkedni kortárs íróinkkal (Balogh Béni, Rózsás János, Nógrádi Gábor).

A pályázatok témái a következők voltak: a testvéri szeretet, a barátság illetve a gyerekeknek az állatokhoz fűződő kapcsolata. Szerettük volna megtudni, hogy anyagiasság és elsivárosodó világunkban ezek a szép érzések milyen szerepet töltenek be, mennyire fontosak a gyerekek életében.

A „...jól csak a szívével lát az ember.” című pályázatunk témája a testvéri szeretet volt. A legtöbb munka testvérek kapcsolatáról mesélt: a közös játékokról, csínytevésekről, az együtt töltött szabadidőről, tanulásról. Szóltak a kistestvér várásáról a megérkezés örömről; vagy a nagytestvér gondoskodását, esetleges lekezelését, „nagyos” magatartását említették. Érdekes, hogy a legtöbb írásban ezt a rendszerint konfliktusokkal terhelt kapcsolatot túl szépre, ideálisra rajzolták a gyerekek, mintha nem a hétköznapiakat, hanem az ünnepek hangulatát szőtték volna a sorokba.

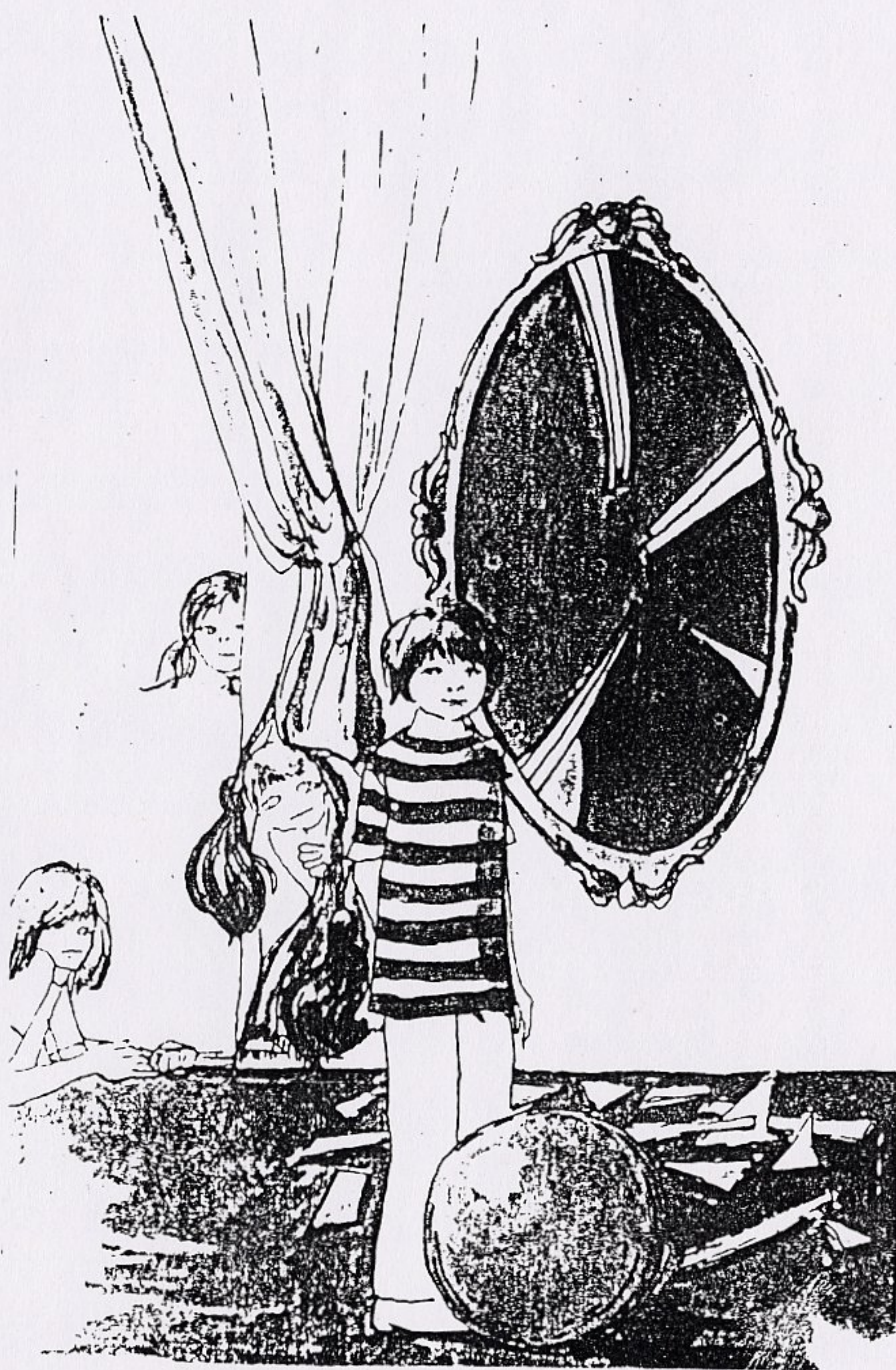
Az „Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.” című pályázatunkra érkezett írásokban a gyerekek sokféle módon vallottak a barátságról, általában saját élményeik, érzelmeik alapján. Az alsóbb évfolyamok tanulói még a mesék világában kalandoztak, megjelenítve a szülői szeretet apróbb mozzanatait, mint a barátság jelképét. Több kislány az édesanyját említette legjobb barátnőjének; ám akadtak olyan kedves fogalmazások is, amelyek az igaznak hitt barátságban a csalódás élményét is átélték már. De a legszebb érzések szólaltak meg az egymást elfogadó, segítő barátságok kialakulásában!

A „Saját manccsal irtam” pályázatunk témája a gyerekeknek az állatokhoz fűződő kapcsolata volt. A pályamunkákat olvasva örömeinkre szolgált, hogy szép lélekkel vonzódnak a gyerekek az állatokhoz, felfedezve a kutyák, macskák ragaszkodását az ember környezetéhez. Arról is szóltak, hogyan lettek állatbarátok, hogyan szerették meg a környezetükben élő kis lényeket, milyen odaadással gondozzák kedvenceiket. Szomorú történetek is szerepeltek a munkák között, amelyek a kis barátok elpusztulásáról szóltak. Nehéz szívvel idézték fel azt a fájdalmat, amelyet a szeretett állat elvesztése okozott. Emellett beszámoltak örömeikről, meghatódottságaikról, ragaszkodásukról is.

Ígéretünkhöz híven a legjobb pályamunkákat e módszertani kiadványban közreadjuk. (A megelőző három év pályázatait a Tarkaforgó 15. című füzet tartalmazza.) Változtatlanul bízunk abban, hogy a gyermekekkel való foglalkozásnak ez a formája is közelebb vitte őket az olvasáshoz, a könyvhöz – hiszen írásműveik megalkotásához olvasmányélményeik is példaként szolgálhattak.

Kiadványunk a Deák Ferenc Megyei Könyvtár gyermekkönyvtára által 1994–(1995)–1996-ban meghirdetett és díjazott pályaművek válogatását tartalmazza.

„...jól csak a szívével lát az ember.”

Testvéri szeretet

A testvéri szeretetről, összetartozásról, a testvér hiányáról sokáig csak halvány sejteim voltak.

Nagy írók, költők, híres emberek százszor, ezerszer vallottak már a testvéri érzésekről, érzelmekről. Elvesztett, s meg nem született testvérekről is beszélnek, s írásaikat, verseiket mi, gyerekek az iskolában elolvassuk, megtanuljuk, emlékszünk is egyre-egyre, de mélyebben talán sohasem éreztük át.

Fiúkat, lányokat ismerek, akik egyedüli gyerekek a családban, s testvér után vágyakoznak. Igyekeztem megérteni őket, s ez sikerült is mindaddig, míg a közös, nagy játékokra, a szép családi együttlétekre gondoltam. De emellett bizony gyakoribbak a testvéri csetepaték, s ilyenkor mindig elbizonytalanodtam.

Egy testvér először síró-rívó, de szeretnivaló apróság, pelenkában, pólyában. Babakocsiban tologatjuk, később vezetgetjük, s ő nem ellenkezik, nem szól vissza. S ha éppen mi születünk kisebbnek, s minket tologatnak, akkor sem változik a helyzet. Az idő azonban megy, szinte rohan, s csakhamar mindennaposak a testvéri háborúk és tűzszünetekre alig-alig emlékezünk.

Én most 12 éves vagyok, nővérem 15. Már tudom, hogy a világon az egyik legnagyobb dolog az, hogy testvérem van. Sosem gondoltam volna, hogy erre éppen úgy fogok rájönni, hogy testvérem sokáig távol lesz.

Bea egy pár évvel ezelőtt lehetőséget kapott arra, hogy nyáron Dél-Tirolba utazzon, egy vele egykorú kislány családjához, német nyelvet gyakorolni. Ilyen hosszú időre még nem voltunk távol egymástól, s gondoltam, most egy kicsit más lesz minden. Addig alszom, ameddig én akarok és azt nézem a tévében, ami nekem tetszik. Anya és apa csak az enyém lesz, s a mama csak az én kedvenc sütemet készíti el. Kutyánk csak az én kezemből eszi a kekszet, cicáink pedig csak hozzám futnak, ha hívom őket. S a szomszéd lányok csak nekem kiabálnak, hogy gyere játszani. Nem lesz veszekedés, irigység, árulkodás, örök harag és kibékülés. Testvérem elutazott, én pedig itthon maradtam, végre egyedül...

Első teendőm volt, hogy szobánkat egy kicsit átrendeztem, s birtokba vettem egy-két olyan tárgyat és helyet is, ami azelőtt tilos volt. Előkutattam rejtett dolgait és hosszasan tanulmányoztam őket. A cicákat az ágyára költöztettem. Egy-két ruháját felpróbáltam és kölcsön is vettem. Magnóztam, tévéztem, jöttem-mentem és senki sem szólt bele apró dolgaimba. Édesanyám meg is jegyezte, hogy szokatlan a csend, a nyugalom, hiányzik Bea, de én határozottan állítottam, hogy ilyen is kell néha.

Pár nap múlva azonban furcsa dolgok történtek. Úgy kezdődött, hogy a lányokkal nagyon unatkoztunk, s ilyenkor mindig Bea segített ki bennünket egy-két jó ötlettel. De most hiányzott. Délben magam ebédeltem, s most különös íze volt az ételnek. Délután segíteni kellett, s mikor megláttam, mennyi cukorborsót kell „megpucolnom” egyedül, majdnem világgá szaladtam. Este furcsa volt a csend a szobában. Egyre nehezebb lett minden. Már nem volt kedvem egyedül tévézni, játszani, vásárolni, fagyizni, otthon segíteni, hiszen nem volt kivel közben beszélgetni, jókat nevetni. Elnéztem a kismacskákat. Testvérek, s milyen vidáman kergetőztek, hemperegtek egymással. Hirtelen elszorult a szívem. Úgy éreztem, hogy hiányoznak azok a kis összetűzések, csúfolódások, veszekedések is, és rájöttem, hogy nagyon is törődünk, figyelünk egymásra, fontosak vagyunk egymásnak, hiszen azért is történik mindez. Együtt éljük át, s osztozunk egymás örömeiben, bánatában, gondjaiban és a testvéri szeretet ettől lesz egyre szebb és szorosabb.

Felugrottam, testvérem kedvenc kis mocsári teknőiséhez szaladtam, felkaptam, s elmondtam, elsírtam neki, hogy gazdája nagyon, de nagyon hiányzik nekem, s alig várom, hogy újra itthon legyen.

Nagyon jó volt testvéremet újra látni, bevallottam, hogy rossz volt nélküle és kiderült, hogy én is hiányoztam neki. Attól fogva is minden úgy történt és történik most is, mint azelőtt.

A kis teknős azonban tudja, hogy mit is jelent, milyen fontos számomra a testvérem.

*Zimonyi Nóra
6. osztály
Körzeti Általános Iskola
Bucsuszentlászló*

A testvéri...

Mindenkinek más jut. Ki öccsöt, ki húgot kap. Kinek szeretet, kinek gyűlölet. Ám fordul a kocka! A nagyok mindig elnyomják a kisebbeket. Ez vajon a természet rendje?

Ketten vagyunk csupán testvérek. A bátyám és én. Elég nagy a korkülönbség, kerek tíz év.

Mikor visszaemlékezem a múltunkra, eszembe jutnak az örökös viszályok, melyek az évek során még jobban kiéleződtek közöttünk. Mindig irigyeltem őt, s ő szánnalommal tekintett vissza rám. Neki már barátnői voltak, s szabadon járt-kelt a világban, míg én kihúzott háttal figyeltem az iskolapadból a tisztelt tanárnőt.

Természetesen ez korántsem azt jelenti, hogy ez általános jelenség lenne. Más családban valószínűleg béke „uralkodik”. A csemeték felnőnek, s az elkövetkező években is segítik egymást, s kapcsolatuk nem oszlik szerte.

Békéscsabáról Veszprémbe költöztünk, s ő végképp nem tartott „igényt” ránk. A barátnőjénél lakott, az iskolát otthagytá, ám becsületére váljon, dolgozott. Volt egy álma: külföld. Elmenni, ott maradni az idegenben, nem ismerni senkit és semmit. Élni egyszerűen, de szabadon. Kööttségek nélkül.

Később visszaköltözött Békéscsabára. Nagy ritkán meglátogatott minket, ajándékot hozott, eltöltött néhány napot velünk, aztán visszament. Ám egyszer elfogytak a levelek, s ő sem jött. Kutattunk utána, hiszen hiányzott. Azt mondják teljesült az álma.

Elment innen.

El, messze.

Az ismeretlenbe, ahol nincs szabadság, ahol parancsok vannak, melyeket teljesíteni kell.

S ha jól csinálta, túléli s hazajöhet, ha rosszul, akkor...

*Botyánszki Tamás
8. osztály
Általános Iskola
Pacsa*

„Jól csak a szívével lát az ember...”

– Anyu! Én miért nem vagyok gyerek, miért csak a Milán az? – szaladtam haza sírva az oviból.

Anyukám magához ölelt, letörölte könnyeimet, az ölébe ültetett. Addigra megérkezett a bátyám is az iskolából, akire most nagyon haragudtam, mert azt mondták a nénik az utcán, hogy ő gyerek. Hogyan gondolja a Bözsi néni és a Piri néni, hogy én nem vagyok az?

Anyukám magyarázta meg ezt a „furcsaságot”:

– Tudjátok gyerekek, amíg a városban laktunk, nem is gondoltam én sem, hogy falun még mindig a fiúkat hívják gyereknek, a lány az csak lány vagy lánygyerek. Most, hogy itt élünk, már néhányszor láttátok, hogy a bácsik a fiúkkal, fiaikkal mennek kaszálni, majd megrakott szekerekkel jönnek hazafelé. Újra visszakapták a földjüket, azon gazdálkodnak, és ők talán most azt gondolják, hogy a fiú hasznot hoz, a lányra meg sok a kiadás.

Milán büszkén húzta ki magát, pedig csak messziről látott kaszát, sőt így kiáltott fel:

– Igaz is! Nekem például nem kell a hajamba szalagot venni, a Barbinak meg kell. Az is csak kiadás.

Közben apukám is hazaérkezett, s anyukám magyarázatát és bátyám véleményét hallva vidám kuncogott.

Végig vitatkozva készítettük el a vacsorát, majd az asztalnál tovább beszélgettünk. Kiokoskodtuk a Milánnal, hogy azért kell fiú is, meg lány is, hiszen anyu lány, apu fiú és így lettünk mi. Nálunk kettő-kettő az állás!

– Döntetlen! Én is gyerek vagyok, mert ti vagytok a szülők. Holnap meg is mondom a szomszéd néninek – ugrottam fel az asztaltól.

Aztán észrevettem, hogy anyu és apu hosszan egymásra néznek. Tudtam, hogy nem illik csapot-papot otthagyni az asztaltól, ezért gyorsan visszaültem és megköszöntem a vacsorát. Ez a néma csend a szüleim között mégis furcsa volt.

Apukám szólalt meg végül:

– Észre sem vettétek, hogy anyu ma nem dolgozott?

– Tényleg, – szólt Milán – de legalább nem az üres lakásba jöttünk haza. Olyan jó volt így!

– Ma orvosnál voltam, most már biztos, hogy gyarapodik a családunk, kistestvéretek lesz – szólalt meg anyu halkan.

– Fiú lesz! – visított Milán.

– Lány lesz! – veszekedtem vele.

Szüleink csendben megfogták egymás kezét, arcuk – így visszagondolva – nem tűnt nyugodtnak, aggódás látszott rajtuk.

Mi viszont önfeledten pancsoltunk a fürdőkádban, majd az esti mese után készülődtünk a lefekvéshez. Közben százszor is elmondtuk, hogy „Gólya, gólya vaslapát, hozzál nekünk kisbabát!”, de sehogy sem tudtunk megegyezni, hogy fiút vagy lányt.

Anyu és apu – mai eszemmel tudom – nagyon nehéz döntést hozott ekkor. Anyu több terhessége is vetéléssel végződött, én is koraszülöttként jöttem a világra. Orvosai, munkatársai, barátai igyekeztek lebeszélni, de anyu a szívére hallgatott. Azóta sokszor elmesélte, hogy neki mindnyájan az áldott állapotot jelentettük, édes teherként hordott bennünket a szíve alatt.

Másnap reggeltől én csak babákkal játszottam az oviban. Mindegyiket szerettem volna kisajátítani, de egyszerre csak kettőt tudtam a kis karomra venni. Nevet is adtam nekik, természetesen lánynevet: Eszti és Zsófi. Amikor elmondtam ezt a bátyámnak, jól megcibálta a hajam.

– Roland lesz a neve és kész – hangoskodott.

Most már azonban feltűnt mindkettőnknek, hogy anya nem megy reggelente dolgozni, s apu végez el szinte minden házimunkát és sokszor kéri a mi segítségünket is. Váratlanul megtudtuk, hogy nem egy, hanem két kisbaba jövele várható. Milán és én csuda boldogok voltunk, mert így végre megegyeztünk, hogy egy fiú és egy lány lesz. Rögtön felajánlottuk segítségünket, hogy átrendezzük a szobát, odaadjuk a jövevényeknek a játékaikat, a kinőtt ruháinkat és még azt is megfogadtuk, hogy mi leszünk a világ legjobb testvérei. Szóval csak a jó oldalát láttuk a várható eseményeknek, rettentő büszkék voltunk, hogy a mi családukban történik mindez. Észre sem vettük, hogy anyu és apu gondjai nőnek. Biztosan számtalanszor feltették a kérdést, hogy minden rendben lesz-e, egészségesek lesznek-e a babák, hogy tudnak megbirkózni az ikrek gondozásával, hogy fog élni egy ekkora család egyetlen fizetésből...

Teltek-múltak a hetek, és bár a szülés ideje még messze volt, mi szerettük volna, hogy már kistesóink mellettünk lennének. Nagyon türelmetlenek voltunk. Sajnos hat és fél hónap után váratlanul elkezdődött a szülés. Apu könnyes szemmel érkezett haza mindennap a kórházból.

– Anyukátok jól van, és sok pusztit küld nektek – mindig csak ennyit mondott.

A babákról csak annyit tudtunk meg, hogy csöpp kisfiúk. Apu kétségbeesett arcát látva nem mertünk kérdezni. Napokig csak suttogva beszélgettünk a bátyámmal, szorongtunk, éreztük, hogy valami nincs rendben.

Apu az ölébe ültetett bennünket, s végre elmondta a történeteket. Nagyon megdöbentünk, lélegzet-visszafojtva hallgattuk, hogy sem ők, sem az orvosok nem látnak esélyt arra, hogy pici testvéreink életben maradjanak. Könnyeztünk mind a hárman, hiszen szertefosztottak álmaink a nagy családról, s anyuért is aggódtunk, alig vártuk, hogy újra velünk legyen...

De csodák csodája! Az ikrek közül Zolika, a kisebb, 940 gramm születési súllyal életben maradt. Hosszú, keserves harc folyt az életéért. Küzdelmes hónapok itthon, hiszen anyu minden reggel buszra ült és ment be az öcsikénkhez a kórházba, este fáradtan jött haza. Mégis, Zolikát betolakodónak tartottuk, s ferde szemmel méregettük, amikor hazahozhattuk a kórházból. Talán ebből a helyzetből adódott, hogy bátyámmal sokkal jobb lett a kapcsolat. Ő kísért az oviba, mindent elmeséltünk egymásnak. Eltelt pár hét, amikor először esett szó köztünk Zoliról.

– A mi kistesónk nem is bőgőmasina – jelentette ki Milán a barátaink előtt.

– Egyébként is mosolyog ránk, tudja, hogy a testvérei vagyunk – bizonygattam én is.

Talán ekkor éreztük először, hogy közénk tartozik, és azt is, hogy a többi gyerek talán irigyel is bennünket a „gyerekért”, ahogy a szomszéd néni mondta. Ott és akkor segítünk anyunak, ahol tudtunk. Fürdetéskor körülálltuk a kádat, s közösen megállapítottuk, hogy Zoli úszóbajnok lesz, hiszen vidáman lubickolt a vízben. Anyu megengedte, hogy Milán behintőporozza Zolika popsiját, én pedig egy puha szőrű kis kefével simítgattam a haját.

Jó és nyugodt kisgyerek volt, és szinte észrevétlenül nőtt közénk. Szívesen tologattuk a babakocsit, vigyázva óvtuk első lépéseit.

Sehogy sem értettük társainkat, akik néha sajnálkoztak rajtunk a „sok” gyerek miatt. Anyu és apu ugyanúgy szerettek mindhármankat, s mi testvérek elválaszthatatlanok lettünk.

Vittük magunkkal Zolikát, meséltünk neki, játszottunk vele, s végre elérkezett, hogy ő is iskolás lett. Előtte is nagyon szerette a könyveket, vigyázott rájuk, de mivel még olvasni nem tudott, csak a képeket nézegette. Feltűnt a családnak, hogy egy könyvet mindig magával visz az iskolába.

Anyu megkérdezte tőle, hogy olvasson-e belőle. Zoli felháborodottan válaszolt:

– Nem! Ezt én egyedül fogom elolvasni, ha már minden betűt ismerek. Ez a kedvenc könyvem.

Zoli szépen bekötötte, hogy a borítója is szép maradjon. Egész tanévben magával hordta, majd bizonyítványosztás után megkért bennünket, hogy üljünk le, mert felolvassa a könyvből azokat a mondatokat, amelyek legjobban tetszenek neki. Tudtuk, hogy A kis herceg című könyvből hallunk majd részleteket, hiszen Milán és én már régen elolvastuk. Kíváncsiak voltunk, hogy öcsénk figyelmét mi keltette fel. A következő mondatokat olvasta el szépen, hangsúlyozva. „Tessék, itt a titkom, nagyon egyszerű: jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges az a szemnek láthatatlan.”

Mindannyiunk szemében könnyek gyűltek. Milán és én anyuhoz rohantunk, átöleltük. Tudtuk, hogy Zolika azért van köztünk, mert a mi édesanyánk jól látott a szívével, ő ajándékozott meg bennünket kistestvérrel. Zolika egy darabig értetlenül figyelte összeborulásunkat, majd hozzánk szaladt, két kis karjával mindenkit egyszerre próbált átölelni.

*Osvald Barbara
7. osztály
Körzeti Általános Iskola
Bucsuszentlászló*

„Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.”

A kis herceg emléke

Egy régi tavaszi délutánon – 4 éves lehettem – édesanyámmal sétáltunk a városban, amikor találkoztunk anya egyik ismerősével, aki a vőlegényével volt. Megálltunk, és anyuék beszélgettek erről-arról, többek közt az esküvőről is. Először nem figyeltem rájuk, de aztán elkezdtem unatkozni, és a beszélgetés is egyre érdekesebb témák felé terelődött, így csak álltam és figyeltem őket. Közben volt időm szemügyre venni a bácsit is, és egyáltalán nem tetszett nekem. Mikor végre elkészöntek, lévén én még „őszinte ember”, meg is kérdeztem anyutól:

– Mondd anya, hogy tud Vera néni ahhoz a csúnya bácsihoz feleségül menni?

– Miért lenne csúnya?

– Hát nem láttad az arcát? Csupa szeplő, a szemüvege is milyen vastag és milyen hosszú az orra?

– Tudod kislányom, Vera néni Laci bácsit nem csak a szemével, hanem a szívével is nézi. Ő ott belül másnak látja. S ne feledd, jól csak a szívével lát az ember.

Hát én bizony meglepődtem. Anya felnőtt letére, hogy mondhat ilyen butaságot. Még hogy a szívünkkel is látunk?! Már a kisgyerekek is tudják, hogy a szemünk az arcunkon van. Ha még feltételezzük, hogy van a szívünkben is egy szem, hogyan látnánk át vele a bőrünkön? Igazából nem értettem anyut, de ráhagytam. Ő már felnőtt, és felnőttekkel nem illik vitatkozni.

Múltak az évek, és ez a beszélgetés – úgy, mint a másik – a feledés homályába merült.

Aztán tízéves koromban egy sátoztáborban voltam. A sátrak egy kis tó partján, nagy fák árnyékában álltak. A táborban hatalmas gyereksereg verődött össze, fiúk, lányok vegyesen. Már az első nap ismerkedés, és ahogy múltak a napok, egyre jobban összebarátkoztunk. Mikor jó idő volt, fürödtünk, ha hűvösre fordult az idő, bújócskáztunk, csapatversenyeket rendeztünk vagy éppen ugróköteleztünk, ha pedig esett az eső, bebújtunk a sátrakba és társasoztunk. Az estéknek pedig elmaradhatatlan tartozékai voltak a viccek és a rémtörténetek. Volt egy fontos „szertartás” is, ami egyben verseny is volt. Ugyanis iható víz úgy egy kilométerre volt a tábortól. Így aztán akik a legkorábban ébredtek, fogták az üres karnisztereket, és indultak a „vízlelő helyre”. Aki a tíz nap során a legtöbb vízzel tele edényt hozta a táborba, az lett a „vízhordó verseny” győztese. Így – mivel mindenki szívesen versenyzett – mindig volt elegendő friss vizünk.

A táborban volt egy kislány, Zsófi, akivel senki sem akart játszani, ha csapatversenyeztünk, senki sem választotta be a csapatába. Nem tudom, miért. Nekem egyre szimpatikusabb lett Zsófi, így oda-odamentem hozzá. A tábor mögött volt egy tölgyes. Szerettem az erdőben kóborolni. Úgy döntöttem, barangolok egy kicsit. Megkérdeztem Zsófit, nem jön-e velem. Jött szívesen, örült, hogy valaki magával hívja. Miközben sétáltunk az erdőben, beszélgettünk. Rájöttem, hogy velem hasonló érdeklődésű. Megtudtam, hogy ő is nagy állatbarát, szeret olvasni, zenét hallgatni s hobbijai közé tartozik a képeslapgyűjtés is. Még abban is hasonlítottunk egymásra, hogy neki sem volt testvére. Ez a beszélgetés jól összehozott minket. Én egyáltalán nem szégyelltem, hogy olyan barátot szereztem magamnak, akit a többiek nem vettek be a játékokba. Egyre többet voltam Zsófival, végül szinte minden időmet vele töltöttem. Átúsztuk együtt a tavat, minden reggel együtt mentünk vízért. Egyre jobban nem értettem, a többiek miért nem játszanak Zsófival, hisz olyan aranyos, rendes lány. Mígnem egyik nap kérdésemre választ adott egy másik táborlakó, Kati. Zsófi éppen nem volt velem, így megkérdezte:

– Mondd, hogy bírsz te Zsófival játszani?

- Miért ne játszanék vele?
 - Hát nézd meg, milyen ronda!
 - Miért lenne csúnya?
 - Hát nézz rá! A ruhája ócska, és az arca! Csupa szeplő, milyen vastag s ronda drótkeretes a szemüvege s milyen hosszú az orra!
 - Kati, én Zsófit belül, a szívemben másnak látom. Nekem ő aranyos, kedves és jószívú...
- ...s ekkor, mint céltáblába csapódott nyílvevessző, villant eszembe anyuval az a bizonyos beszélgetés. S akkor, ott abban a töredék pillanatban megértettem mit jelent a mondat: „Jól csak a szívével lát az ember...” Lám! Talán kicsit felnőttem én is?!

Horváth Diána
7/b osztály
Ady Endre Általános Iskola és Gimnázium
Zalaegerszeg

A barátság ereje

Egy igazán tanulságos történetet mesélek el, amiből, remélem, ti is tanultok. A tanulság: senkit ne ítélj meg külsejéről!

Az egész történet ott kezdődött, hogy tanévnyitóra siettem. Amint beléptem az osztályterembe, váratlan eseményben volt részem.

Kinyitottam az ajtót, és régen látott osztálytársaim üdvözöltek. Mielőtt mesélhettünk volna, kinek, hogy telt a nyara, az osztályfőnök lépett közénk, majd csendre intett minket.

– Gyerekek, köszöntelek benneteket! Mielőtt felsorolnám a jövő tanévre vonatkozó tudnivalókat, fontos hírt közlök veletek. A mai naptól az osztály létszáma tizenkilencről húszra bővült.

Nem értettük, mit akar a tanárnő mondani. Az értetlenség felhője azonban hamar eloszlott.

– Most pedig bemutatom nektek új osztálytársatokat, Cigány Pétert. Árvaházból került nevelőszüleihez. Lent laknak a faluvégen. Remélem, boldog lesz nálunk. Ugye, segítetek ebben, gyerekek?

Mindenki meggyőzően bólogatott. Ekkor a tanárnő behívta Pétert. Majdnem hátraestünk a látványtól. Hihetetlen! A fiún rongyos ruha volt. Nadrágját egyetlen vékony, vásott szíj erősítette a derekához. Három gomb tartotta össze dzsekinek nevezett rongyát. Kora ősz volt, de mégis gumicsizmában – az orrán komoly repedéssel – érkezett, haja kócos, arca ápolatlan.

Elképzelhetitek, mekkorát néztünk!

Hátul, a fiúk között lassan kezdett kitörni a nevetés. Először kacagás, aztán vihogás, majd hangos röhögcsélés hallatszott. Elfordultunk, hogy az új gyerek ne lássa, mit csinálunk. Komoly tekintettel ült le a mellette álló székre. Mi, fiúk, suttogni kezdtünk:

- Figyeljétek a modern naciját!
- Ja, meg a dzsekije! Tök szenzáció!
- Micsoda csizma! Eredeti import gumi!

Újra hangosan felnevetünk. A tanárnő nem tudta min nevetünk, így csak csendre intett és kivezetett minket a tanévnyitóra. Ott is végig kacarásztunk az új jövevény ki nézetén.

Első nap

Mindenki az órarend szerinti első órára igyekezett. Az új fiú nem jött. A második óra közepén megjelent tegnapi ruhájában. Tanszereit nylon szatyorban hozta. A tanárnő kérdőre vonta:

– Péter! Hol késtél idáig? Kilenc óra is elmúlt már! Rosszul jár az órátok?

– Nem, tanár néni. Nekünk nincs óránk! – válaszolta Péter. Az osztályfőnök nem firtatta tovább a dolgot. Óra után elkezdődött a csipkelődés. Egyik haverom így szólt hozzá:

– Gyere, Péter! Hagyd őket, ne is törődj velük! Inkább ülj ide, mellém!

Elhallgattunk. Péter megnyugodott, sőt, örömmel lépett az említett székhez. De arra nem számított, hogy a haverom előtte meglazította a szék lábát, és reccs... Péter hatalmasat zuhant a törött székről a földre. Ekkor viszont a tanárnő lépett be. Az imént kitörni kezdő nevetés abbamaradt. A tanárnő – miután megvizsgálta a történeteket – így szólt:

– Gyerekek! Nem ezt kértem tőletek! Miért bántjátok Petit? Ő is ugyanolyan gyerek, mint ti! Most persze várjátok, mikor küldöm el őt, hogy megcsinálja a törött széket! De nem! Kérek közületek egy jelentkezőt, aki segít Péternek megjavítani!

– Hát... – gondoltam magamban – úgy se tanultam erre az órára, majd megyek én.

Jelentkeztem. A barátaim meglepődve bámultak felém, de hamar rájöttek csalfa pillantásomból, hogy miért lettem „önkéntes”. A tanárnő beleegyezett. Én és Péter – meg a szék – elindultunk a műhelybe. Útközben láttam Péter bús tekintetét. Bűnösnek éreztem magam, amiért én is a nevetők között voltam, de nem szóltam semmit. Összeszegelem a széket, míg Péter tisztázta a műhelyfelügyelővel a dolgot. Hallottam, amikor azt mondta, hogy akarattal ugrott a székre. Szóval magára vállalta a dolgot. Miután végeztem, hálásan megköszönte a segítségem, pedig nekünk kellett volna hálálkodni. Amikor visszaértünk az osztályba, a tanárnő még egyszer alaposan leszidott mindenkit. Mivel rossz jeggyel fenyegetőzött, jobbnak láttuk a csúfolkodás abbahagyását. Megígértük, hogy elfogadjuk Pétert olyannak, amilyen. Mivel a tanárnő mindig résen volt, nem mertünk Péterhez egy rossz szót szólni. „Nem baj, egyszer majd iskolán kívül leszámolunk vele” – gondoltuk és vártuk a megfelelő alkalmat...

Hónapok múlva, január 6-án

Reggel összeszedtem a barátaimat, majd korcsolyázni mentünk. Mikor a befagyott tóhoz értünk, ismerős alakot pillantottunk meg. Péter volt az! Ott csúszkált a jégen. Egyik haverom odakiáltott neki:

– Na, szépöcsém! Húzz innét!

– De hát én csak... – védekezett Péter.

– Ne dumálj! Majd ha lesz korcsolyád!

Péter szomorúan leballagott a jégről, és leült egy fapadra. Mi órákig csúszkáltunk. Mikor elfáradtam, szóltam Gabinak, a barátomnak, hogy üljünk le. Már ő is elfáradt, így lementünk és Péter mellé ültünk a fapadra. Öt percig se ültem, Péter máris hozzám fordult.

– Figyelj, nem tanítanál meg korcsolyázni?

- Hát... – lepődtem meg – nem is tudom. Talán...
- Kölcsönadjam a korimat? – avatkozott bele Gabi.

Láttam, hogy szívből mondja és már húzta is le. Péternek megmutattam, hogy kell felcsatolni. Remekül állt a lábán. Hálásan köszöngette Gabinak, majd hozzám lépett. Elmondtam neki egy-két alapszabályt a korizásról. Pár perc próba után már egész ügyesen evickélt a jégen. Sokáig szórakoztunk, majd alkonyatra hazamentünk.

Másnap, január 7-én

Délután elhatároztuk, hogy megnézünk egy másik, nagyobb tavat. Péter is velünk tartott, de ő csak a társaság mögött mert ballagni. Nem mertünk a jég közepére menni, ezért csak a szélén koriztunk. Aztán meguntuk ezt és Gabival a jég közepére csúsztunk. De megtörtént a baj! Gabi előttem ment és nem vette észre, hogy korcsolyája egyre mélyebb repedést vág. Épp szólni készültem, amikor beszakadt alattam a jég. Segítségért kiabáltam, de a többieknek eszük ágában sem volt bejönni. Egyedül Gabi próbált visszamászni, de ekkor meg alatta szakadt be a jég. Ijedten kapálózni kezdett, de azzal nem segített magán. Arra gondoltam, hogy ennél rosszabb már nem is lehet. Pedig a java csak ezután következett! Azt hittem, itt a vég, amikor vastag ruhám átázott, majd lefelé kezdett húzni! Erősen kapaszkodtam a lyuk szélében, de a kesztyűm egyre csúszott. Mikor már csak a fejem látszott ki a vízből, jeges félelem markolt a szívembe. Ebben a reménytelen pillanatban két kéz szorította meg a vállamat. A kezek kihúztak a lyukból. Ekkor néztem csak fel, és alig hittem a szememnek! Péter – aki könnyű és sovány volt, sőt gumicsizmája is remekül tapadt a jégen – megmentette az életemet. Utána közös erővel Gabit is kihúztuk. Óvatosan kimásztunk a szilárd talajra, majd nem győztünk hálálkodni Péternek. Végre boldognak láthattuk! Az egész csapat bocsánatot kért tőle, amiért undokok voltunk. Kibékültünk és minden jóra fordult.

A barátság ereje

Még emlékszem, milyen gyökeres változás ment végbe az osztályban január 7-én, Péter hőstettének napján. Befogadtuk őt az osztályközösségbe, és nem engedjük, hogy bárkinek egy illetlen szava legyen Péter ellen. Pedig, ha belegondolok, milyen gonoszak voltunk! De legalább ebből tanultunk és bizonyíthatjuk, hogy „jól csak a szívével lát az ember...”

*Domján László
7/a osztály
dr. Papp Simon Általános Iskola
Gellénháza*

„Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan...”

A tartalmas élethez nélkülözhetetlen a szeretet. A legnemesebb érzések – a barátság, a szerelem – mind-mind szereteten alapulnak. Ha meghalljuk ezt a szót: barátság, rögtön valami meleg, tiszta, szívből jövő érzés tölt el bennünket. Már a szó kellemes hangalakja is mély érzelmeket, gyengédséget sugall.

Sajnos, én nem büszkélkedhetek igazi barátokkal. A fiúkat – akiket ismerek – csak havernak, osztálytársnak vagy szomszédnak nevezhetném. Nincs köztünk szoros, bensőséges kapcsolat, helyette egyfajta távolságtartás jellemez minket. Legtöbbször csak kérnek tőlem, de nem mindig van viszonzás. Ha közeledni próbálok feléjük, nem túl szívesen foglalkoznak velem. Talán azért, mert nekik van testvérük s nekem nincsen? De az is lehet, hogy bennem van a hiba. Pedig nagyon vágyok egy igazi barát után, akivel jókat beszélgethetnék és segítené is nekem.

Hogy szerintem mi a feltétele egy igazi barátságnak? A legfontosabb talán a közös hobbi, a hasonló tantárgyak iránti érdeklődés, valamint a megegyező belső tulajdonságok. Emellett – azt hiszem – a humornak is óriási szerepe van a mindennapi életben, s a jó barátságok kialakításában.

A barátság nemes érzéséről már sokat írtak az ókortól napjainkig. Például Arisztotelész. Mikor megkérdezték tőle, mi a barát, ezt felelte: „Egy lélek, aki két testben lakozik.” A baráti hűségről ugyancsak ő ír: „...az idő mutatja meg a barátot, és a viszonytagságok inkább, mint a jó sors.”

Lehet, hogy túl magas a mércém, de én mindig olyan mintabarátságról ábrándozom, mint amilyen kialakult Rákóczi és Bercsényi, Petőfi és Arany vagy Erkel és Liszt között. Őket összekötötte a fogyhatatlan hazaszeretet, a költészet és a zene.

Exupery kis hercege is nehezen lelt baráttra. Arra vágyom, hogy jövőre, a középiskolában én is megtaláljam az igazit.

*Bajnóczy Zoltán
8. osztály
Egervári László Általános Iskola
Egervár*

A túlevelekből tüskék lesznek

A fű nyári üdeségében nyújtózott végig.
A napsugár vígan játszott a tó vizén.
Mindent gyönyörűnek láttunk a földtől, az égitől.

Futottunk a tó felé, fogtuk egymás kezét,
a stégen ülve aztán szomorúan hajtotta le fejét.
– Mi baj? – kérdeztem, s együtt sírtunk bánatán.
Az igazi barátság itt kezdődött,
S én ezt nem is sejtettem talán.

Ha boldog voltam, velem nevetett.
Nem kértem, a bajban mégis ott volt, s fogta a kezemet.

Aztán minden megváltozott.
Én maradtam, ő elment.
Most messze vagyunk egymástól, és lehet,
akkor sírok, amikor ő éppen nevet.

Kimentem a tóhoz még egyszer.

Minden más volt, mint régen.
A víz befagyott.
A partot fehér hótakaró borította,
s a stég sem volt már ott.

Hittem az örök barátság ígéretének,
csak úgy, mint a fenyő üdeségének.

Aztán talpra álltam, s megtanultam:
A zöld tűlevelekből, kemény, barna tüskék lesznek.
A fa elszárad, s csak barna tüskék maradnak,
az emlékeknek.

*Molnár Anna
8/b osztály
Ady Endre Általános Iskola és Gimnázium
Zalaegerszeg*

„Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan”

A történelemkönyvem tompa puffanással csattan a földön.

– Elegem van! Elegem van! – hadarom egy szuszra, és feldühödt pillantásokat vetek a szőnyegen heverő „szerencsétlen áldozatra”. Úgy érzem, lehetetlenség, hogy valaha is a fejembe menjen ez az átkozott lecke. Vagy én vagyok buta, vagy még mindig nem sikerült fegyverszünetet kötnöm a második világháborúval. Lecsüccsenek a székemre és türelmetlenül félretolom az íróasztalomon pöffeszkedő füzethegyet.

– Hogy mennyire sivár és kietlen az élet! Nem áll semmiből, csak folytonos magolásból! Úgy érzem, a könyveim mellett fogok megöszülni! – sóhajtom, és bánatosan trombitálok a zsebkendőmbe. Beteg vagyok. Már két hete bámulom a szobám négy falát. Már két hete gyűlik a temérdek pótolnivaló, és ha egy leckét végre kihúzok a listáról, aznap kétszer annyit kapott. Ha ez nem kínszenvedés, akkor semmi!

Ekkor megszólal a kaputelefon. Izgatottan pattanok fel az asztaltól, kinyargalok az előszobába és feltépem a kagylót. A barátnőim azok! Tényleg, hisz két óra múlt!

Mint egy megkergült nyúl, rohanok vissza a szobámba, megtépázott történelemkönyvemet bevágom a fiókomba, az iskolaújságba írt jegyzeteimet gondosan becsúsztatom a fotelágy mögé. Még szerencse, hogy a szüleim és a testvéreim nincsenek itthon, biztos azt hinnék, hogy kilométerhiányom van, és ezért ugrálok ide-oda! De ők nem érthetik ezt. Elvégre is, nem fogadhatom a barátnőimet egy feje tetején álló szobában! Mondjuk, ha anyu itthon lenne, mégse állna annyira a fején...

Csöngetnek. Elégedetten nézek körül. Tökéletes rendet raktam. Hurrá! Ekkor észreveszem a táskám mellett fekvő könyvet. Hogy kerül ez a földre? Biztosan a rendrakás fergetegében feledkeztem meg róla. Felemelem, és a borítójára nézek. Aranyszőke hajú, csinos ruhás kisfiú tekint vissza rám. Szemeiben magányos szomorúsággal vegyített komolyság csillog. De hisz ez A kis herceg? Már régóta a polcom legmélyén pihen, legutoljára egy emlékkönyvbe való idézetet kerestem benne, azért vettem elő. A kis herceg... Magányos volt, barátokat keresett... Megjárta a „fölnöttek” idegen világát, és vé-

gül találkozott egy rókával. Ha jól emlékszem a történetre. De mégis! Olyan együttérző a pillantása! Mintha tudná, hogy két évvel ezelőtt nekem sem volt igazi barátnőm. Csak egy, de ez a barátság felszínesen kötődött. Olyan elnyomottnak éreztem akkor magam, mint egy rabszolga, aki állandóan úgy táncol, ahogy a gazdája fűtyül neki. A barátnőmmel egy rideg búra választott el minket egymástól, ami megakadályozta, hogy őszinték legyünk egymáshoz.

Még egy hosszú, türelmetlen csöngetés... Immár harmadszor! Te jó Isten! Annyira a gondolataimba mélyedtem, hogy fel sem figyeltem a csengőre! Még a végén elmennek!

Kattan a zár, és három mosolygós arc néz rám. A három legjobb barátnőm áll az ajtóban, kipirulva a kinti fagytól, megtömött iskolatáskával a hátukon, de szemük boldog ragyogása elárulja: vége egy nehéz napnak, megkönnyebbültünk!

– Már azt hittük, nem vagy itthon! – méltatlankodik Andi.

– Már el akartunk menni! – teszi hozzá Anita, és kabátját a fogasra akasztja.

– Bocsássatok meg, de elábrándoztam! – szabadkozom, és a szobába vezetem a három lányt. És hirtelen, mintha elfeledném azt a megtanulhatatlan történelemleckét, sőt az egész tanulást. Végre én is boldog vagyok, nevethetek, míg barátnőim hevesen gesztikulálva adják elő a nap eseményeit. Mariann mondatai folyton a fiúk körül forognak, ami nála természetesnek vehető. Szemei huncutul csillognak, amint előadja a történeteit. Anita témát váltva meséli, hogy hogyan puskázta ki az egész dolgot a könyvéből, Andi pedig arról számol be, hogy már megint elmaradt a hetedik óra. Én szinte alig jutok szóhoz. Lopva az asztalon heverő „kis hercegre” pillantok, akinek mintha most már cinkos mosoly bujkálna a szája szögletében. Vagy csak én látom így? Közben megjön anyu. Mosolyogva szól be hozzánk:

– Szavamra, úgy csiripeltek, mint a madarak!

Kár, hogy hamar eltelik ez a félóra! Anita zeneiskolába siet, Mariann és Andi kutyát sétáltatni. Kuncogva távoznak, szinte bukdácsolnak a nevetéstől a lépcsőn. Anyu fejcsóválva néz ki a konyhából:

– Csak azt nem értem, min tudtok ti annyit nevetni!

Sértődést színelve bújok vissza a szobámba, de jókedvemben legszívesebben táncra perdülnék. Most már nem érdekel, hogy újabb adag pótolnivaló érkezett, nem érdekel, hogy jövő héten egy tucat dolgot írunk. Boldog vagyok és kész. De vajon miért? Ezt hirtelen nem bírom magamnak megmagyarázni.

Vajon boldog lennék akkor is, ha a húgom hozta volna a leckét? Nem hiszem. Furcsa és láthatatlan ez az egész. Ha két éve esett volna meg velem ez a betegség, és egy volt osztálytársnőm hozta volna föl a leckét, feleannyira sem lennék boldog.

Ekkor minden eszembe jut. Kezembe veszem A kis herceg című könyvet. A barátság! Ez a legfontosabb! Enélkül tűnik az élet kietlennek és sivárnak! Hisz magába zárkózva, szeretet nélkül egy ember sem élhet! A „névleges” barátság pedig szinte semmire sem jó. Az az igazi, amit észre se veszünk. Olyan, mint egy áttetsző lepel vagy köd, ami nem ríkt a dicsekvéstől és a büszkeségtől. Amikor két éve először léptem be új osztályomba, csupa idegenség fogadott. Vajon hogy talállok én itt barátnőt? Hisz senkit sem ismerek. Elhagyatott voltam, de már nem annyira magányos. A szívem megmutatta az utat az igazi, láthatatlan barátság felé. A barátnőim pedig szintén elindultak egy ellentétes úton felém. A kereszteződésnél aztán kinyitottuk a szemünket és a fátyol fellebrent. Barátnők lettünk! De most már felelősséggel tartozunk egymásnak, talán úgy, mint a kis herceg a rózsájáért. Jövőre engem a gimnázium, őket a szakközépiskola várja. Ennek ellenére – remélem – a láthatatlan barátság szálai nem szakadnak majd szét.

Anyu benyit a szobába:

– Kati keres telefonon! Siess! – Kati az unokatestvérem. Róla egészen megfeledeztem! Jó barátnőm ő is, de mivel ő már gimnazista, rengeteget kell tanulnia, így ritkán jut időnk beszélgetni. Furcsa! Az ember csak ritkán ébred rá arra, hogy mennyi barátnője van! A szokásos szeleburdiságommal rontok ki a szobából, és figyelmetlenül a földre ejtem A kis herceget. A könyv az eséstől kinyílik egy oldalon, melyen különös idézet virít piros ceruzával aláhúzottan: „Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.”

*Jász Veronika
8. osztály
Eötvös József Általános Iskola
Zalaegerszeg*

A furcsa barát

Egyedül vagyok. Még mindig egyedül érzem magam. A velem egykorú lányok mások, mint én. Együtt szórakoznak, valahogy én mindig kimaradok mindenből. Biztosan bennem van a hiba. Talán, ha leírom, s ti is megtudjátok, miért alakult így a helyzetem, együtt változtathatunk, módosíthatunk ezen.

Öt évvel ezelőtt még nekem is volt barátom. Mivel nem tudtok rólam semmit, úgysem találjátok ki, hát elárulom: egy kutya volt, egy szép boxer.

Egészen aprócska voltam, mikor megajándékoztak vele. Születésnapomra kaptam. Én háromesztendős, a kutyus háromhónapos, kicsi fekete gombóc, fehér papucskával és mellénykével. Egyszeriben nem kellettek a babák, a kiskonyha főzőedénykéi. Egyedül a kedvenc építőkockákra és a keménylapú leporellóra volt szükségem. Azokból építettem házikót is barátomnak. Az első év szinte elrepült. Minden időnket kitöltötte az egymással való ismerkedés, élveztünk egymásban minden új dolgot. Én alig nőttem valamicskét, de Dávidból – mert így neveztük őt – felnőtt kutya lett. Szép, hosszú lábú, erős mellkasú és olyan elegáns, mint egy főpincér. Mindent megértett, mindent megtanult, alkalmazkodóvá vált, az egész család kedvelte. De leginkább engem szeretett. Éreztük, értettük egymás apró rezdüléseit is.

Már akkor is voltak olyan napjaim, amikor egyedül akartam lenni. Nagylánynak éreztem magam, s önálló sétára indultam. Úgysem tévedek el a határban! Annyi érdekeset láttam közben, hogy gondolatban meg is dicsértem magam, hogy ilyen bátran útnak indultam: hol egy gyík szaladt a fűben, hol egy-egy madár röppent fel, ha a közelébe értem. Sőt még őzet is láttam, nem is olyan messze legelészett.

Én meg csak mentem, mentem, aztán már nem tudtam hol vagyok. Fáradt voltam, éhes, elkeseredett és nagyon magányos.

– Hol van az anyukám, a testvéreim? – kérdeztem magamtól, de válaszolni nem tudtam. Félttem az ismeretlen helytől, sírva kuporodtam le a fűbe, s minden apró zajra összerezzenem. Kicsivel később elaludtam a kimerültségtől. Álmodtam: Dáviddal futottunk versenyt egy tarka virágos réten át. Én kacagtam, kutyusom vidáman csaholt mellettem. De ez már nem álom! Ez igaziból Dávid hangja! Felültem, megdörzsöltem a szemem, hogy igaz-e amit látok és hallok. Az én Dávid barátom futott hozzám, körbeugrált, csóválta picire vágott farkát, kicsiket vakkantott! Átöleltem a nyakát, már

örömben folytak a könnyeim. Elöttem ment, ő vezetett, mutatta a hazafelé vezető utat.

Sajnos belebetegedtem ebbe a kalandba. Lázas lettem, anyukám ágyba fektetett. Dávidot nem lehetett kicsalogatni onnan. Ott feküdtünk: én az ágyon, kutyusom az ágy előtt, a szőnyegen. Időnként rám emelte szép, fekete szemét. Olyan bánatos volt. Úgy sajnált! Aztán egyre jobban lettem, Dávid is egyre vidámabb.

Hamarosan iskolás lettem, s szegény kutya nem értette, miért nem vagyok vele egész délelőtt. Lassan hozzászokott az új rendhez, de nap mint nap a kapuban várt. Megérezte közeledésem, már messziről futott felém. Eppen befordultam az utcá-sarkon, amikor usgyí! Vesd el magad! Futás. Abban a pillanatban egy autó száguldott el mellettem. Éreztem baj lesz, de hiába kiabáltam. Az én gyenge hangomat elnyomta a kocsis erős berregése. Egy csattanás és Dávid felbukott! Az autó ahogy jött, olyan gyorsan el is tűnt. A vezetője talán észre sem vette, hogy mi történt.

Nem törődtem a közeledő járművekkel, rohantam a kutyámhoz. Ott feküdt szegény az út közepén, fájdalmasan, egyre elhalóbban nyüszített. Sírtam, kiabáltam, kértem, hogy keljen fel, ne menjen el tőlem! Dávidom rám emelte szemét, biztosan látta, hogy nem tudok segíteni rajta, majd lehunyta és nem mozdult többé.

Vigasztalhatatlan voltam. Szüleim azt gondolták, talán egy másik kiskutya elfeled-teti Dávidot. Egy tacskó? Egy puli? Egy németjuhász? Mindegyik szép, okos, de az én boxeromat nem pótolhatja egyik sem. Az együtt töltött éveket, a sok élményt, játékot, a szinte együtt lélegzést!

Megértettetek engem? Vagy bolondnak tartatok, hogy nekem egy állat volt az igazi barátom? Talán addig ne is mondjatok semmit, amíg nem tapasztaltátok meg, hogy a „kutyahúség” nem mese! A kutya nem sértődik meg, nem lehet összeveszni vele.

Igaz, hogy egyelőre kívülről szemlélem a ti kapcsolataitokat, de ti is sokat tanulhat-nátok tőlük: az igazi önfeláldozó szeretetet, az önzetlen barátságot, a feltétel nélküli odaadást.

Simon Maja

6. osztály

dr. Papp Simon Általános Iskola

Gellénháza

Barátság

Barátság! Gyakran hangzik mindenütt.
Jó, hogy ennyire sokat jelent nekünk.
Nem kézzel fogható világ,
Hanem sokkal több annál.
Erejét szeretettel mérjük.
Őszinteségét pedig tetteinkkel védjük.

Dobribán Kinga

7. osztály

Ady Endre Általános Iskola és Gimnázium

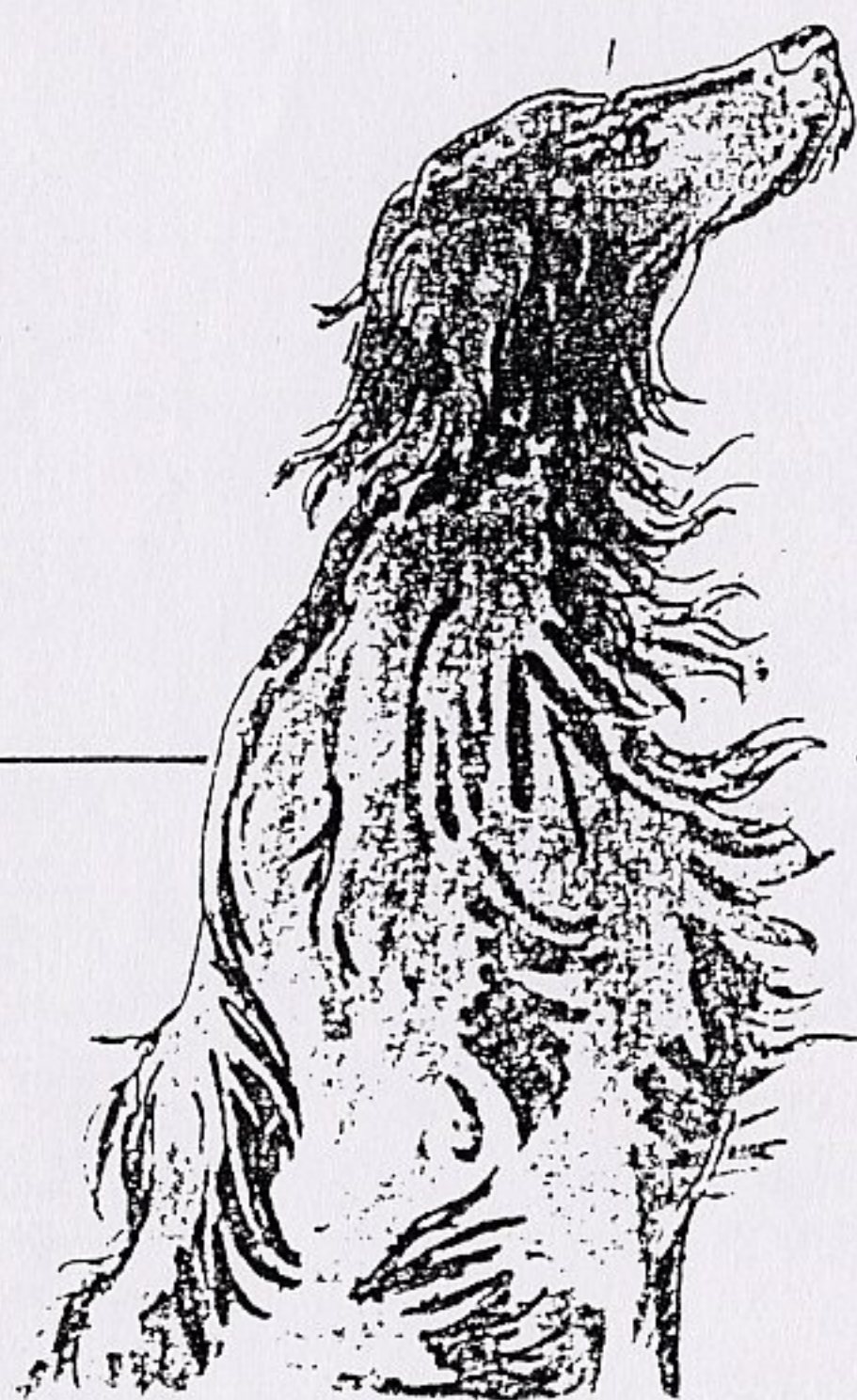
Zalaegerszeg

„Saját

manccsal

írtam”

A cicám, Molly

Egészen tízéves koromig egy szép családi házban éltünk. A nagy, füves udvarban sok állatot tarthattunk. Libákat, kacsákat, tyúkokat, de volt egy kutyánk és kiscicánk is. Sajnos kettévált a családuk s egyik pillanatról a másikra megszűnt számomra ez a kedves, szeretett környezet. Anyukámmal és bátyámmal Zalaegerszegre költöztünk egy emeletes házba. Sírtam, mert még a kiscicákat sem vihettük magunkkal, elajándékoztuk őket. Szerencsére egy kedves, idős néni vette gondjaiba a cicapárt. Az vigasztalt csak, hogy hosszas könyörgés után anyukám megengedte, hogy a régi iskolába járjak, Gellénházára és így barátnőmmel néha meglátogattuk Cilut és Milut. Egy idő után azonban a cicák elpártoltak tőlem, elszaladtak előlem, elfelejtettek.

Az új év azonban új barátot hozott nekem. A téli szünet után vidáman meséltünk egymásnak élményeinkről, s mivel jó nagy hó volt, a gellénházi parkban későig szánkóztunk Zsuzsival, a barátnőmmel. Kissé megijedtem, hogy elszaladt az idő, futottam a buszmegállóba. Ott a sövény mellett halk nyávogást hallottam. A síkos út miatt mindig késett a busz, ezért úgy gondoltam, lesz időm keresni a miaut. A puha hóban nem hallhatta lépéseimet, ezért nem szaladt el előlem. Az apró kis jószág szinte egybeolvadt környezetével. A szürkésfehér kiscica reszketett a hidegben. Öklömnyi volt, csuromvizes, talán néhány napja nyithatta ki szemét. Óvatosan felemeltem, ő meg hálásan nézett rám, puha kesztyűmre hajtotta fejét. Jöttek, mentek az emberek az utcán. Mindenkitől megkérdeztem, hogy ismerős-e valakinek a cica. Csak a fejüket rázták. Az egyik bácsi így szólt hozzám:

– Ugyan, kislány! Kinek kellene ez a nyamvadt macska? Tedd le, aztán siess, mert ott jön a zalaegerszegi busz!

– Egy frászt teszem vissza hóba – morogtam magam elé, hogy meg ne hallja.

Gyors elhatározással a tesizacskómba dugtam a cicust, s mintha cinkosságot vállalt volna, nem nyávogott egyszer sem. A hátsó ajtón szálltam fel a buszra, s mivel már szürkület volt, a félhomályban nem láthatták az utasok, hogy „mozog” a tesizacskó.

Elsőként szálltam le, és rohantam vele hazáig. Anyukám még nem volt otthon, így gyorsan „széppé” varázsoltam Mollyt. Hogy miért ezt a nevet adtam neki? Fogalmam sincs. Hirtelen ötlet volt, de nem bántam meg. Szóval a fürdőszobában kötöttünk ki. A kedvenc habfürdőmmel megmostam.

Meg voltam elégedve az eredménnyel. Mollynál csinosabb cicalány nincs a világon!

Az íróasztalom mellé tettem egy papírdobozt, belefektettem a cicát, betakartam egy törülközővel és vártam. Hogy mi lesz ebből? Mit szól majd anyukám és a bátyám az új lakóhoz? Leültem, és próbáltam a házi feladatra figyelni. Nem igazán sikerült.

Csengettek. Persze, a zárban hagytam a kulcsot. A bátyám jött. Megdicsért, hogy milyen szép rend van a fürdőszobában. Na, igen. Igyekeztem eltüntetni a „nyomokat”. Szokása szerint András bevonult a szobájába magnózni, ő nem vette észre Mollyt.

Bezzeg anyukám! Ahogy belépett, s pusztit adott, rögtön felfedezte, hogy többen vagyunk. Száz kérdést zúdított rám. Végül az ő szíve is megesett a kiscica sorsán. Beleegyezett, hogy nálunk maradjon. Másnap este elvittük állatorvoshoz Mollyt, s nagyon büszke voltam, hogy „gondos kis ápolónőnek” nevezett a doktor bácsi.

Szombaton a zsebpénzemből egy kosárkát vettem, azóta ott alszik a cicus. Anyukám megajándékozta egy doboz Kite-Kat-tal, ugyanis kineveztük a szombatot Molly-napnak. Szerette a meleg tejecskét, a kókuszos szaloncukrot, s ha tele volt a pocija, békésen szundikált. Nem mászkált el, szinte csak pihent napokig.

Téli tájat kellett festenem, ez volt a házi feladat. Éppen kikevertem a zöld festéket a túlevelekhez, amikor anyukám hívott a konyhába. Talán néhány percig voltam ott. Majd elállt a lélegzetem, amikor visszamentem az íróasztalomhoz. A szép fehér, havas táj – a rajzlapon – tele volt Molly zöld lábnyomaival. Ő meg eltűnt. Hol lehet? Csak a zöld tappancsnyomokat kellett követnem. A kis huncut bebújt az ágyam alá! Szerencsére a vízfesték nyomait könnyen kitisztítottam a szőnyegpadlóból.

A Molly-láblenyomatos rajzlapot Zsuzsi barátnőmnek ajándékoztam. Tegnap meghívtam hozzánk, hogy ő is láthassa a rosszcsont cicámat.

*Császár Renáta
5/a osztály
dr. Papp Simon Általános Iskola
Gellénháza*

Nem felejttem el, hogy nagyon szeretnek

Györk a nővérem kisfia. Szülei még egyetemre járnak, ezért vizsgaidőszakban édesanyám vigyáz rá. Imádja a verseket, a meséket, de egészen különleges módon: rajzolva. Ezért, mielőtt megérkezne hozzánk, én előrelátóan kiválasztom a mesélnivalót, s megpróbálom lerajzolni a szereplőket, a környezetet vagyis az egészet. Unokaöcsikém ugyanis tekintélyes mennyiségű „fehéj papíjjal” és „szinescejuzával” rendelkezik. Állandóan cipeli magával, hiszen a hallott történeteket nem csak ő rajzolja le, hanem a mesélővel is rajzoltat.

A múlt pénteken elalvás előtt még egy „utojsó” meséért könyörgött. Odabújt hozzám, s meglepődtem, hogy most nem kér rajzot. Igaz, délután annyi őzikét rajzoltunk közösen, hogy a kökényesmindszenti erdőt benépesíthettük volna velük, mert Felix Salten Bambiját meséltem Györknek. Későre járt, mindketten álmosak voltunk. Én félálomban folytattam a mesét, de ő már békésen szunnyogott mellettem. Ledőltem a párnámra, betakaróztam, s valahonnan távolról pici korom kedves verssorait hallottam: „Őzgidácska, sete-suta / rátévedt az országútra...”

Ereztem, hogy könnyű vagyok, gyorsan és fürgén szökdécselek vékonyka lábaimmal a puha avarban. Siettem a kerek tisztásra, ahol már a mama, az ismerős szederbokornál várt. Hangokat köszörültem torkomon.

– Mama! Mama!

– Mi baj, kicsim? Miért kiabálsz ilyen izgatottan?

– Mama, tudod kit láttam? Egy furcsa állat jött az erdőbe, két lábon jár és nincs bundája!

– Te kis buta őzike! Hiszen az nem állat, az az ember!

– Mama! Te honnan ismered az embert, aki nem az erdőben lakik?

– Gyere kicsim! Bújj ide mellém! Mesélek neked egy igaz történetet rólam és az emberről.

Hideg téli este volt. A kis őzike odabújt az anyjához, s miközben egymást melengették, anyja mesélni kezdett. Olyan kicsi voltam, mint te, és éppen ilyen hideg tél volt,

mint most. Anyámmal egész nap jártuk az erdőt, élelmet kerestünk. Hirtelen vad ugatás verte fel az erdő csendjét. A hangok egyre közeledtek, mamám rám parancsolt.

– Bújj ide gyorsan a bokor alá, de meg ne mocsanj!

Reszketve engedelmeskedtem, és mire kilestem, a mama már nem volt sehol. A hangok lassan elhalkultak, újra csend lett az erdőben. Sokáig vártam, már besötétedett, amikor előmerészkedtem. Hol lehet a mama? Majd én megkeresem! Nagyon fáztam, éhes voltam és féltem. Még nem voltam egyedül soha, most pedig nincs itt a mama, hogy vezessen és megvédjen. Hiába sírtam, kiabáltam, az én drága anyám nem jött vissza. Közben az erdő szélére értem. – Hiszen ott egy csillag világít, de miért nem fent van az égen? Elindultam feléje, és a csillag fénye egyre erősödött és nőtt, aztán ablakká változott. A mamám gyakran mesélt furcsa élőlényekről, akik házakban laknak és egyáltalán nem hasonlítanak ránk.

Nagyon féltem, de már úgy elgyöngültem, hogy nem volt erőm továbbmenni. Bár csak jönne már valaki! Hirtelen egy kutya rohant felém vad ugatással. Mikor észrevette, hogy nem menekülök előle, meglepődött és visszaszaladt a házhoz. Az ugatásra kilépett a házból az ember.

– Mi történt Betyár? Vendégünk érkezett?

A kutya megint hozzám szaladt, a gazda követte.

– Te kis árva őzike! Mit keresel itt egyedül? Hát az anyád hol van? No gyere...

Gyengéden megfogott, felemelt és bevitt a nagy házba. Bent kellemes meleg volt, pedig nem is sütött a nap. Sok embert láttam, kicsiket és nagyokat, és én egyáltalán nem féltem. Egy kislány szaladt hozzám és az ölébe vett.

– Kis őzike, ugye az enyém lehet?!

– Melengesd meg, adj neki egy kis langyos tejet, aztán vidd ki az istállóba!

A kislány szeretettel simogatott, megitatott. A tej nagyon jó volt, bár nem egészen olyan, mint amelyet a mama adott.

– Foltoska lesz a neve, jó lesz apa? – kérdezte a kislány.

– Szegény kisgida! Ha nem jön ide, bizonyára elpusztult volna egyedül. Csak nem az anyja volt, amelyet a vadorzók lőttek délután?

Ezek a szavak a szívembe hasítottak. Tehát a mamám már nem él? Nem fogom látni soha többé?! Újból reszketni kezdtem, de most már a fájdalomtól. A kislány észrevette, magához ölelt és úgy suttozta:

– Majd én gondoskodom rólad, te szegény kis árva! Én majd leszek az anyukád.

Kivitt egy másik házba, száraz szalmára fektetett, aztán odaszólt a többi ott nyugvónak: – Aztán ne bántsátok az új kis jövevényt!

Az izgalmas nap után hamarosan elaludtam. Álmomban a mamával futkároztam egy szép virágos réten...

Reggel lett. Ahogy kinyitottam a szemem, ismeretlen új világot fedeztem fel. Az istállóban és az udvaron együtt él békességben sok különféle állat: tehén, kecske, birka, tyúk, kacska. Ezek olyan állatok amelyek csak az ember mellett élnek. Naponta többször jött a gazda és megetette őket. Engem a kislány gondozott, becézett, simogatott, etetett itatott. Nagyon jó volt itt ebben a békességben és nyugalomban. Még a mogorva kutyaival is összebarátkoztunk. Hancúroztunk, fogócskáztunk a hóban és ha nagyon hideg volt, odabújt mellém.

Elmúlt a tél. A hó elolvadt, a nap egyre melegebben sütött. A fű kinőtt, minden csodálatos zöld lett. Eljött a nyár és a gazda gyakran ment az erdőbe. Egyik alkalommal így szólt:

– Gyere Foltos velem! Legalább megismered azt a helyet, ahonnan jöttél, és ahol a te igazi otthonod lesz!

Furcsán dobogott a szívem, ahogy mind közelebb és közelebb kerültünk az erdőhöz. Ismerős lett a táj, itt születtem, erre kerestük az élelmet, és itt láttam utoljára a mamát. Minden nagyon fájt, és ezt a gazda is észrevette: – Ne sírj Foltoskám! A seb begyógyul, és meglátod újra boldog leszel itt az erdőben!

Nem igazán értettem a szavait. Hát itt akar hagyni? Megnyugodtam, mert együtt mentünk haza.

Nyár végére megerősödtem, és már ugyanolyan nagy voltam, mint anyám volt. Egy erdei séta alkalmával egy csodálatos őzet pillantottam meg. Egy bak volt, rám nézett, és eltűnt a fák között...

Hamarosan látogató érkezett a kertek alatt. Az őzbak talált rám, és hívott. Nem tudtam, mit tegyek? Menjek vagy maradjak? Ekkor megjelent a gazda és a kislány. Megsimogattak, megöleltek és azt mondták:

– Eredj Foltos! A te otthonod az erdő és eljött érted az igazi társad! De ne felejtse el, hogy nagyon szerettünk!

Könny szökött a szemembe. Nekiiramodtam. Futottam, de nem tudom, hogy az öröm vagy a fájdalom hajtott-e jobban. Egyre távolabb kerültem az embertől, de hívott az új élet, és ott volt mellettem a bak. Ő lett az apád, és így kaphattalak téged, kicsim. Majd ha egy kicsit nagyobb leszel, ha úgy adódik, te is számíthatsz rá. De most aludj kis őzikém, jó éjszakát!

– Jó reggelt! Ébresztő! Hasadra süt a nap!

A szavak értelmét nehezen fogtam fel. Hiszen az előbb jó éjszakát kívánt még a mama. Mama? Őzmama. Valaki megcsiklandozta a lábam. A másikat is. Hát nem négy van? Csak kettő?

– Maja! Légy szíves kelj fel, mert Györk már az asztalnál ül, várja, hogy mesélj neki – szólt anyukám.

Szertefoszlott az én meseálmom. Ott feküdtem a kedvenc pöttyös takaróm alatt. Az ablak előtt az íróasztalom, balra a könyvespolc, az ismerős lámpa, és sehol az erdő.

Az ajtónál Györk kukucskált, kezében a „fehéj papíjjal” és „szinescejuzával”.

– Ugye ma is az őzikéről mesélsz nekem?

Simon Maja

7/a osztály

dr. Papp Simon Általános Iskola

Gellénháza

„Saját manccsal írtam”

Rohanó világban élünk, ahol különféle elektronikák, számítógépek, videojátékok vesznek körül bennünket. A megerőltető szellemi munka után szükségünk van egy kis kikapcsolódásra.

Szinte minden embernek van valamilyen kedvenc elfoglaltsága. Ki bélyeget gyűjt, ki teniszezik vagy focizik, de vannak, akik állatokat tartanak. Közéjük tartozom én is. Rájuk nem könnyű feladat vár, mert kedvenceik sok-sok gondoskodást, ápolást, szeretetet igényelnek.

Ezt az érzést én is ismerem, ugyanis nekem is volt egy szép, aranyos kiskutyám. Rengeteg időmet lefoglalta az etetése és a tisztántartása. Lessinek hívták és nagyon szerettem, hűséges barát volt.

Két éve kaptam, amikor még kicsi és dundi volt. Apró mancsaival nehezen tudott szaladgálni a térdig érő hideg hóban. Sokat játszottam vele, s a tanulás mellett igyekeztem minél több időt az ő nevelésére fordítani. Nyárra megerősödött, megnőtt és az én dundi kiskutyámból egy nagy, erős állat lett. Ahányszor csak láttam, elborzadtam, hogy lehetett abból az aranyos, csöpp kutyából ilyen borzalmas bestia. Nem tetszett a szőre, a füle, a feje. Akkor nem igazán kedveltem.

Egyik nap édesapámmal elmentem az erdőre sétálni. Az idő csodás volt, a madarak szépen daloltak, a nap szikrázva vetette szét a sugarait a színpompás kék égen. Csak néhány eltévedt felhő zavarta a napsütést. Rengeteget mentünk, mikor egy sűrű erdőbe érkeztünk. A fényt a fák lombkoronái alig engedték át, ezért félelmetes félhomály uralkodott az egész területen. Egyszer csak valami ijesztő üvöltésre lettünk figyelmesek. Egy felbőszült vaddisznó tartott féktelen iramban felénk. Hirtelen azt sem tudtam, mit csináljak, és mikor édesapám így szólt: – Fel a fára! – földbe gyökerezett a lábam. A vadkan egyre közelebb került hozzám, de én nem tudtam megmozdulni. Ekkor egy pillanat alatt ott termett Lessi.

A megvadult állat elé ugrott, s elkezdte ugatni. A vad is megijedt, de ő a félelmét úgy győzte le, hogy hatalmasat taszított rajta. Nekem már sikerült felmászni a fára, s miután úgy látta, hogy nincs, akit fellökhessen, úgy ahogy jött, távozott is. Apámmal elvittük Lessit orvoshoz, nagyon izgultam érte. Folyton az járt az eszemben, hogy ő mentette meg az életemet. Unalmas, egyhangú órákat ültem végig, és ez alkalmat adott arra, hogy hosszasan elgondolkozzam. Eszembe jutottak azok az idők, amikor még kicsi, dundi és kedves volt. Szinte újraéltem azokat a pillanatokat, amiket boldogan töltöttünk együtt. Végre beláttam, hogy most is ugyanaz a kutya, ugyanolyan, amilyen régen, csak nagyobb és még okosabb is. A kis „édes” pofikája, a gyönyörű, kellemes tapintású, barna bundája, a szemei, mind-mind ugyanaz. El sem tudtam képzelni nélküle tovább már pár percet sem. Éppen arra készültem, hogy megnézzem, mi történik a két bezárt, fehér, mogorva ajtó mögött, mikor kilépett az orvos. Láttam rajtam, hogy már nagyon érdekel, mi lesz az én drága kis jószágommal. Csak annyit mondott, hogy meg fog gyógyulni. Ez a három szó nagy örömmel töltött el, boldogságomban az orvos nyakába ugrottam. Ekkor Lessi jelent meg az ajtóban, s sántikálva, lassan jött felém. Könnybe lábadt a szemem, s futottam felé. Leültem a hideg talajra, csak hogy minél közelebb legyek hozzá. Simogattam, cirógattam az aranyos pofiját, fejét. Látszott rajta, hogy nagyon megviselt, fáradt. Rám nézett. Pontosan úgy, mint mikor megkaptam. A szemei, az arca, mindene, kivéve a termetét, olyan volt, mint azelőtt. Sokáig néztünk egymás szemébe, mikor ő váratlanul lecsukta két gyönyörű, nagy, barna szemét, s megkímélve magát minden további szenvedéstől, örökre elaludt a lábamon. Neki jobb volt így, nekem viszont rosszabb. Soha nem bocsátom meg magamnak azt, hogy nem törődtem vele akkor, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rám.

Lessit annyira szerettem, hogy utána sokáig, s még most is nagyon hiányzik, s úgy érzem, valami fontos dolog kiesett az életemből.

Ezentúl minden kutyámat szeretni fogom, még akkor is, ha egy kicsit csúnyácska is szegény.

Varga Ibolya
8/b osztály
Általános Iskola
Zalalövő

Bújócska

Bodri kutya keresgél,
Cirmos cica nevetgél.
Elbújt egy nagy dobozban,
Csak a farka látszik ki onnan.

Bodri kutya keresi,
Hamarosan megleli.
Mert kilógott a farka,
Ez vezette őt nyomra.

Kezdődik a nagy hajsza,
Menekül Cirmi cica.
Sebesebben mint a szél,
Fenn van a fa tetején.

Horváth Zoltán

7. osztály

*Dózsa György Általános Iskola
Zalaegerszeg*

Saját manccsal írtam

A következő történet arról szól, miként szerettem meg a macskákat. Remélem, bizonyosságul szolgál mindenkinek, aki ezt elolvassa, hogy bármilyen állatot meg lehet szeretni, legyen az kígyó, krokodil vagy bármi más. Elképzelhető tehát, hogy valaki, aki most undorodik a békától, de az elkövetkező években egy hasonló kaland esik meg vele – egy békával a főszerepben –, a további életét békatenyésztéssel tölti!

Az én történetem egy sivár, unalmas nyáron kezdődött...

Ez idő tájt építkeztünk, így nem sok időm maradt a szórakozásra. Amikor kicsit ráértem, akkor meg unatkoztam. Egyetlen kikapcsolódásom az volt, hogy néhanapján találkoztam a barátaimmal. Talán, ha ezt rendszeressé tenném – gondoltam magamban –, akkor nem kéne ennyit unatkoznom. De hát melyik barátom olyan lökött, hogy miattam elrontja a nyarát? Ha dolgozom, akkor neki is illik segíteni – ez már magában rossz. Ha meg nem segít, akkor ugyanúgy unatkozik mellettem, mint én a szabadidőmben. Szóval, ez biztos nem fog menni. Pedig de jó is lenne valami értelmeset kitalálni!

A nagy ötlet

Ilyen, és ehhez hasonló gondolatokkal foglalkoztam egész júliusig, amikor is tökéletes ötletem támadt: egy olyan társ kell, aki mindig velem lehet, mégsem unatkozik; avagy: egy állatot kell beszereznem. Természetesen a háziállatok körében kutakodtam,

mert esztelenség belegondolni is, hogy például esténként sétálok egy vízilóval vagy egy medveboccsal lemegyek strandolni. A háznál tartható állatok közül sem például a kígyóra gondoltam, mert azt akváriumban kell tartani, de abban a díszhalaink vannak, akik egyébként unalmas állatok. Valami mozgékony szőrmók után vágyakoztam, akivel lehet játszani is. Gondoltam a hörcsögre is, de az ugyancsak különleges gondozást igényel és ráadásul apró teremtmény is.

Aztán nemsokára elcsodálkoztam, milyen bamba vagyok! Az egértől a papagájig minden szobaállatra gondoltam, csak az igazi háziállatra nem: a kutyára! Igen, ez az! Nekem egy kutya kell! Sőt, kölyökkutya! Azzal annyit játszhatok, amennyit bírok! Meg vagyok mentve az unalom karmaiból.

Büszke voltam magamra, hogy ilyen nagy gondolat pattant ki az agyamból, de egyben szégyellhettem is magam, amiért ennyit törtem rajta a fejemet.

A bökkenő

Ezt a szándékomat természetesen tisztáznom kellett az őseimmel is. Még azon a napon előadtam anyunak a döntésemet és annak az okát is.

– Jó, jó... – kezdte anyu a válaszát, amire előre örülni kezdtem, és mosoly terült szét az arcomon –, de ki fogja a gondját viselni?

– Természetesen én! – vágtam magam vigyázzba.

– Hát jó, de először beszélj apáddal is! Ha ő beleegyezik, akkor én is, de ha ő nem, akkor én sem!

– Nyugi, minden menni fog! – biztattam mindkettőnket.

– Ne igyál előre a medve bőrére, hiszen... – mondta anyu, de a végét már nem hallottam, mert rohantam. Fel az emeletre, apuhoz. Pár perc alatt neki is elmondtam a szövegemet, mire ő így válaszolt:

– Szó sem lehet róla!

Egy világ dőlt össze bennem. Fennhangon kérdeztem:

– Miért?!

– A te érdekedben...

– Az én érdekemben?!

– Igen. Tudod, hogy kerítésünk csak jövőre lesz, egyelőre a házon dolgozunk...

– És?... – vágtam közbe.

– ...és idebent nem tarthatod a kutyát! Ha viszont kint tartod, jók az esélyeid arra, hogy elkóborol vagy elüti egy kocsi.

Valóban! Apu megtalálta a megoldást arra, hogy elmenjen a jókedvem. Mindketten tudtuk, hogy nem lenne szívem pórázra kötni. Ezzel szertefoszlott minden reményem. Most már biztos, hogy nem ez lesz életem legszebb nyara, bármi történik is – gondoltam magamban. Sőt ennél rosszabb már nem is jöhet!

Dehogynem!

Augusztus elején olyan esemény történt, ami után már azt hittem, hogy meg vagyok átkozva!

Egy forró délutánon a húgom egy nagyobbacska dobozzal rohant oda hozzám. Anyyira mosolygott, hogy azt hittem, ha még egy viccet is mesélek neki, akkor a füléig reped a szája. Anyu is odajött, ekkor már kezdtem gyanítani, hogy meglepetés készül.

– Emlékszel még, hogy mennyire szeretted volna egy kutyát? Mivel kutyáról egyelőre szó sem lehet, hát most figyelj! Hoztunk neked egy édes kismacskát! Mit szólsz hozzá? – kérdezte anyu.

Mihelyt felfogtam a hallottakat, kirázott a hideg és azt hittem, hogy ott helyben becsavarodok. Nem, ez nem lehet igaz! Ilyen csak a mesében van! Most csak hallucinálok! – gondoltam, majd a lehető leggyorsabban mosolyra kényszerítettem magam, és jókedvet színelve, vidám hangon mondtam:

– Egy macskát? Hú, köszi! De jó! És apu is beleegyezett? – kérdeztem, miközben olyan jól alakítottam a boldog, meglepett srácot, hogy anyu bedőlt, mint maci a málnásba. Nem is gyanította, hogy csak színlelem az örömet. Izgatottan válaszolt:

– Igen, beleegyezett, sőt a huginak is hoztunk egyet!

Na neee! Ez csak egy rossz vicc lehet! – gondoltam s hogy bebizonyítsam, nekies-tem a doboznak. Amikor azonban belenéztem, két macskakölyök nyávogott rám. Csendesen azt morogtam:

– Távozz tőlem, sátán! Nem vagyok én ilyen gonosz!

– Hogy mondtad? – kérdezte anyu egy jól sikerült meglepetés utáni hangulatban.

– Ööö... az enyém lehet a fekete?

– Persze, a húgodnak úgyis a szürke tetszik. De azt remélem tudjátok, hogy ti fogjátok őket etetni!

– Hogyne... – mondtam természetes hangon. Tudtam, hogy mire számíthatok. A húgom soha nem eteti őket, tehát ebből következik, hogy én leszek a beosztott. Végül is, egy gonddal több vagy kevesebb, mit számít?

Soha nem szerettem volna macskát. A macska lusta állat, naphosszat heverészik, vagyis az ellentettje egy mozgékony kiskutyának. Ha viszont keresi az ember, neki természetesen a világ végén kell járnia. A betörőktől sem véd, sőt talán még segítene is neki a spájz kirámolásában! Állandóan mindenhová felmászik, a homokot pedig telepizkítja, sőt, a kavicsot sem kíméli. Néhanapján döglött egérmaradékokat hoz a házhoz, amit „macskauraság” engedelmeivel eltakarítok. Sétálni sem vihetem, gyakran „szorul” simogatásra. És most a repeta: egyszerre kettőt etethetek! Na, szépen vagyunk – gondoltam magamban, miután felmértem a helyzet súlyosságát. – Aprópó! – villámként hasított a fejembe a nagy gondolat. Rögtön indultam, és kérdőre vontam aput, hogy a macska nem kóborol-e el? A kocsi nem üti-e el? Apu kis habozás után előrukkolt a válaszával:

– A macska mindig visszajön. nem is eszik annyit, mint a kutya, és nem fut ugatva a kocsik között, ami előbb-utóbb az elütéshez vezet!

– Ugatva nem, mert csak nyávogni tud! – tréfálkoztam csöppet sem tréfás kedvemben.

– Ne szórakozz, jó? Örülj neki, hogy vannak! És most megyek dolgozni.

Tudtam, hogy a vita le van zárva. Egyre inkább kezdtem úgy érezni, hogy kár volt kutyáért könyörögnöm, mert helyette jó szándékkal rám szóltak két macskát.

Ideiglenes megoldás

Lassan elérkezett az ősz. Már kénytelen voltam hozzászokni ehhez a „macskagon-
dozó-élethez”, de hát egyszer a macskák is elpatkolnak és bíztam benne, hogy minél előbb. Az iskola – terveim ellenére – csak nehezített a dolgon, mert minden reggel még a macskareggelire is időt kellett szakítanom. A legnehezebb talán mégis az volt, hogy a család előtt azt mutattam, hogy „oda-vissza lennék” a cicákért. Gondoltam rá, hogy

legalább az enyémet, Kormit eltüntetem egy időre, de lehet, hogy nem lettem volna képes eljárni a bánatos gazdit.

Így teltek el a hetek, hónapok. Végül már reflexszerűen vittem naponta kétszer a macskaeledelt. Karácsonykor anyuék vettek három doboz Whiskas-t, így nem kellett félnem attól, hogy véletlenül elfogy a „macskaabrak”.

Végre!!! Eljött hát újra a nyár!

Mivel már megnőttek a macskák és többet ettek, úgy gondoltam, hogy jobb lesz valamit nyárra kitalálni, nehogy ismét ők tegyék tönkre a nyaralásomat.

Júniustól megint lejártunk a barátaimmal az erdei faházunkhoz. Ez számomra tökéletes menedék volt, sőt, amikor egy hétre kint maradtunk táborozni, maga volt az álom! Ezért hát minél többet a faháznál tartózkodtam és azt hittem, hogy itt már gond nem lehet.

Vége a szép nyaralásnak

Észrevettem, hogy ahányszor elindulok otthonról, Kormi velem akar jönni. Egyszer anyu is felfigyelt rá és utánam kiáltott:

- Laci, látom veled szeretne menni a cicád! Vidd magaddal, hátha hasznodra lesz!
- Jó – egyeztem bele.

Téved a kedves olvasó, ha azt hiszi, hogy rögtön elment a jókedvem! Épp ellenkezőleg! Gondoljon bele, hogy a macska még nem sokat járhatott erdőben, és lehetőség szerint el is veszhet! „Hm, nem rossz” – gondoltam, és magammal hívtam Kormit. Csakhogy véletlenül sem sikerült elvesznie, sőt, láthatólag még jól is érezte magát a háznál. Petinek nagyon tetszett a vendég és még fekhelyet is készített Kormi számára.

Nekem azonban nem csak a macska okozott gondokat! Megtudtam ugyanis, hogy az erdő másik végén egy új banda (a régi banda mi vagyunk!) épített kuckót és az utóbbi időben egyre több tárgy tűnt el a faház környékéről. Arra gyanakodtunk, hogy talán felfedezték a faházat és míg senki sem volt ott, elloptak mindent, amire szükségük volt. Mivel nem volt bizonyítékunk, nyomozni kezdtünk...

Egy napon Kormi nagy nyávogást csapott a faháznál. Én is hallottam, csakúgy, mint Peti, de figyelemre sem méltattam, gondolván, hogy talán valami, komoly baja történt, és akkor „megfogtam az Isten lábát”! Peti mégis odafutott, és elkiáltotta magát?

– Gyertek gyorsan! A macsek talált valamit! – erre mindenki odacsődült a bandából és azonnal el is ámultunk: a macska belekeveredett egy ruhadarabba, amit Peti gyorsan széthajtogatott, és lám: egy sárga zászló „Erdei Banda” felirattal! A macskát otthagya elfutottunk a másik banda táborához és újra elámultunk: a kunyhó tetején megláttuk a talált zászló hasonmását! Megvolt a bizonyíték! Vidáman mentünk vissza a faházunkhoz, ahol már várt rám a macska. Odamentem hozzá, és rákiáltottam:

– Hagyd abba a hízelgést, te kis dög! Soha nem akarlak megszeretni! – a macska az ordításra úgy megijedt, hogy elfutott és csak estére jött újra elő.

A fiúkkal tervet dolgoztunk ki a „bosszúra”. Végül is az sült ki belőle, hogy csatára hívtuk ki az új bandát. Aki először kitűzi a másik házára a zászlóját, az győz, vagyis a másik csapatnak távoznia kell az erdőből.

Ebből következett, hogy éjszakára is a faházban maradtunk. Jókat szórakoztunk, majd elaludtunk. Javában húztuk a lóbőrt, amikor hirtelen éles fájdalmat éreztem a fülemben. Ahogy felriadtam, először az ablakon akadt meg a szemem. Odakint ugyanis a másik csapat közeledett zseblámpával. Kiáltottam egyet, mire mindenki felébredt, és felmértük a helyzetünket. Tökéletes tervet rögtönöztünk.

Megvártuk, amíg a másik csapat felmászik a létrákra és lentről hátba támadtuk őket. Kikaptuk az egyik megszeppent fiú kezéből a zászlójukat, és a sajátunkkal együtt futni kezdtünk az ellenfél kunyhójához. Mire lemásztak a miénkről (nem volt mit kitűzniük), és odaértek a sajátjukhoz, már ott díszelgett a mi zászlónk a házukon.

Elismerték, hogy veszítettek. Fényes győzelmet arattunk. A másik csapat eltakarodott a mi kis erdőnkből! Visszatérve megünnepeltük a győzelmet...

Happy End

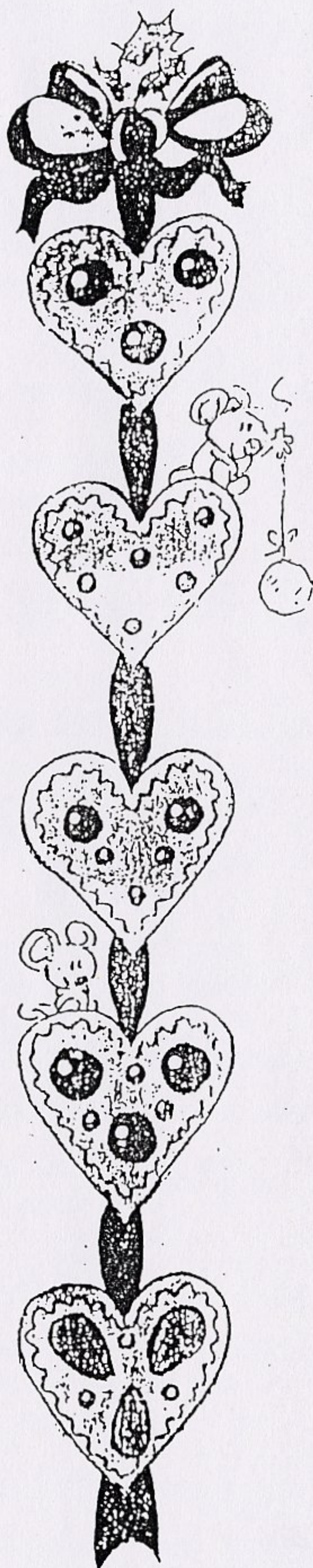
Amikor hazaértünk, a szüleink mindenkit jól leszidtak, amiért nem szóltunk, hogy későn jövünk vissza. Természetesen nekem is el kellett – csakúgy, mint a többieknek – mesélni az esetet. Ekkor emlékeztem vissza a felriadásomra. Megtapogattam a fülemet és még mindig vérzett négy kis ponton.

– Ránézésre harapásnak tűnik – mondta anyu, mire minden világossá vált előttem: A MACSKA! A macska így próbált felébreszteni! Lenéztem a földre. A cica ártatlan szemekkel nézett fel rám és én úgy éreztem, mintha mosolyogna. Ebben a percben vettem észre, hogy én mennyire is szeretem ezt a kis szőrmókot. A többiek nem értették, de talán én sem, mert felvettem Kormit, és úgy megöleltem, mint ember macskát még soha. Beláttam, hogy semmivel sem rosszabb, mint egy kutya, és ha ő nincs, ki tudja, talán észre sem vesszük az ellenséges csapatot... Neki köszönhattük a győzelmünket.

Ettől a naptól fogva nagyon szeretem a cicámat, és már nem is kell kutya, hátha valami bántódása esik az én hős cicámnak.

Most is itt fekszik az íróasztalomon és néz rám a szép szemeivel, mintha azt mondaná: „Ezzel a történettel hozd a világ tudtára, hogy minden állatot meg kell becsülni és szeretni kell, mert ők is szeretik az embereket, és ezt az emberek azért nem érzik, mert nem akarják érezni.”

*Domján László
8/a osztály
dr. Papp Simon Általános Iskola
Gellénháza*

OKLEVÉL

helyezett

részére

**a Deák Ferenc Megyei Könyvtár
által meghirdetett
„Saját manccsal írtam”
című irodalmi pályázaton való
eredményes részvételért.**

Zalaegerszeg, 1997. február 21.

**Kiss Gábor
igazgató**